



## Delovnim ljudem in prebivalcem občine srečno novo leto 1975

Brezplačno

leto II. — december 74

# dogovori

GLASILO OBČINSKE KONFERENCE SZDL LJUBLJANA-CENTER

### IZ VSEBINE:

- Bogati sadovi dela in vztrajnosti str. 3
- Nageljni v gumbnicah str. 7
- Več stanovanj — manj ljudi na cestah str. 8
- Prišel je dedek Mrz str. 10—11

## Izkušnje in želje ob novem letu

Ko se oziramo na leto, ki odhaja, se kaj rada oglasi skušnjava dvojne vrste: da bi leto kovali v zvezde ali da bi ga devali v nič. Obe ti dve skrajnosti sta bolj izraz osebnega razpoloženja, trenutnega navdušenja ali pobitosti, vsekakor pa se ne ujemata z življenjem, razpetim od januarja do januarja. To je spremešano: prinaša radost in veselje, priznanja in delovne uspehe, pa tudi udarce, poraze, razočaranja.

Malone vsakdo izmed nas bo v teh dneh, ko se osipa staro leto, napravil bilanco: kaj je dobrega, pametnega naredil in kaj narobe.

Ker pa smo del družbe, živimo v znamenju socialističnega samoupravljanja, delamo tudi obračune, kaj smo opravili pri skupnem delu.

Samoupravljavci lahko mirno rečemo, da je bilo leto 1974 za nas izrazito bogato. Dobili smo novo ustavo, zvezno in republiško. V njih smo v poglavju in člene razvrstili tisto, kar smo v samoupravni družbi že dosegli, da bi dobilo delo čast in oblast, kar pa je potrebno še izpopolnjevati in dovrševati. Zapisali pa smo tudi, kako naj bo družba na temeljih socialističnega samoupravljanja zgrajena v prihodnje. Ta prihodnost pa ni pomaknjena v časovno daljavo,

marveč je nekaj, kar dosegamo vsak dan. Mi sami.

In tako smo začeli snovati temeljne organizacije združenega dela. In pri tem marsikaj naredili, dobro vedoč pri tem, da je to vendarle komaj začetek.

Začeli smo preoblikovati tisto telo, ki povezuje naše potrebe v krajih, kjer živimo, stanujemo, pošiljamo otroke v vrtec in šolo, hodimo k zdravniku, kupujemo, se pomenkujemo, smo prijatelji med sabo, včasih pa se tudi spremljamo in se gledamo postrani: krajevno skupnost namreč.

Ti dve temeljni družbeni celici sta mostički, od koder odhajamo kot samoupravljavci urejati družbene zadeve v občini, republiki, federaciji. Tja hodijo delegati, ki smo jih izvolili, potem ko smo se poslovlili od odbornikov in poslancev.

In ker je novo leto dobrodošla priložnost za to, da sklenemo, v čem bomo v prihodnje bolj ravnali ali da preprosto izražamo svoje želje in pričakovanja, storimo to tudi na naslov naših delegatov. Zaželimo jim, da bi jim šlo v letu 1975 delo še bolje od rok. Vemo: komaj dobrega pol leta delajo, zato so njihovi koraki včasih še obotavljivi. Otepajo se še z otroškimi boleznimi, kot pravimo. To se pravi: včasih se ne znajdejo med gradivi, ki jim jih pošiljajo v obravnavo (tudi zato, ker je kdaj pa kdaj papirjev preveč); vseeno še premalo črpajo pobude za svoje delo iz posvetov z delavci, delovnimi ljudmi, svojimi volivci; in tako naprej. Ko to pravimo, seveda nismo nečakani, saj vemo, da vsaka reč potrebuje svoj čas. Ko to pravimo, samo želimo, da ta čas pri posameznih delegacijah ne bi bil prekoračen.

Še ena želja, ki je ponekod že resničnost. Zelja, da bi bilo tako povsod. Da bi namreč odločanje delavcev v temeljnih organizacijah združenega dela polno zaživelo. To se pravi: da bi delavci, mi vsi, resnično in odgovorno odločali o tem, kako gospodarimo, pridobivamo dohodek, kako ga delimo in kako nadzorujemo njegovo kroženje ne le v TOZD in med njimi, marveč tudi na drugih ravneh.

Ko smo že pri gospodarjenju, si zaželimo, da bi bili kos težavam, ki niso majhne, a vseeno ne tako velike, da jim ne bi bili kos. Težave so znane, poimenujemo pa jih s splošnim imenom — inflacija. Tista inflacija, ki jo moramo zavreti, ji onemogočiti, da se ne bi še bolj razpasla. K temu pa lahko prispeva vsakdo izmed nas. Ne enako vplívno, to je res, a vseeno lahko, vsak po svojih močeh. Tako da bomo

manj zapravljeni, kot smo — v povprečju — v pravkar preteklem času dostikrat bili. Zato se je tudi nekako porazgubil rek, ki je bil nekoč zapoved: obrniti dvakrat vsak dinar, preden ga daš iz rok.

In na koncu, čeprav ne nazadnje še nekaj osebnih želja, ki pa niso sebične, saj — uresničene — peljejo k boljšemu sožitju med nami vsemi. To so želje takele sorte:

Da bi bili zdravi, česar bomo veseli sami, pa tudi družba; ker bo manj bolniških in s tem manj izdatkov.

Da bi bili srečni. S tem bodo stroji, pri katerih delamo, hitreje tekli in imeli bomo več izdelkov. Odnosi s tovariši na delovnem mestu in s sosedi bodo znosnejši, bolj tovariški, bolj strpni.

Da bi bili bolj delavni. Morebiti bo kdo rekel: kaj ne delamo zadosti? No, to je želja, o kateri naj premisli najprej vsak sam pri sebi, izpraša svojo vest, kot pravimo.

Da bi se med seboj (še) bolje razumeli. Tako bomo uspešnejši tudi kot samoupravljavci. Zakaj, če sodelavca ne razumeš, je nesporazum na pomolu, in narobe, če te on ne razume... Če je tako, potlej ni možno složno, usklajeno delo.

Sicer pa: vso srečo v novem letu!